

EEN VREEMDE ONTMOETING

door Anton Fasel

Een eerste indruk kan beslissend zijn en vermoedelijk is het verkeerd zijn beslissingen van een eerste indruk te laten afhangen. Hoe het ook zij, ik ben ooit eens wezen solliciteren in Tiel. Het was een donkere wintermiddag, met een harde wind die ijskoude regen door naargeestige straten blies. Langs het stadje stroomde een donkergrijze rivier voorbij verlaten kaden. Ik had maar één gedachte: Hier wil ik niet werken! Ik wil hier weg!

Maar dan die dag in juni. Het was warm en zonnig weer, met kleine witte wolkjes die op een pittig windje voortdreven. Toen het treintje een bocht maakte was daar een panorama dat me de adem benam. De witte poort en de statige huizen, met daarvoor een zonovergoten rivier, waarop het een drukte was van belang. Twee vrachtschepen voeren elkaar tegemoet en er waren zeilboten en vogels. Prachtig was het. Op de lange brug blies de wind mijn haar in de war en een zoektocht door mijn zakken leerde dat ik geen kam bij me had. In de winkel van Poortenaar kwam ik terecht in een groep mensen, die in druk gesprek waren in een onverstaanbaar dialect en die geen enkele haast leken te hebben. Ik mocht gerust voorgaan en mijn bestelling leidde tot de constatering dat het lastig is als je op reis bent en je hebt geen kam bij je, maar dat het óók lastig is als je het schuurtje aan het verven bent en de verf is op.

Een conclusie waarin iedereen zich kon vinden. Aangezien het nog veel te vroeg was voor het sollicitatiegesprek besloot ik de stad te bekijken. In de winkelstraat, die “Oudestraat” bleek te heten, was het druk en levendig, maar net als bij Poortenaar leek het wel alsof alles in een lagere versnelling plaatsgreep. Alsof men - om een moderne term te gebruiken - met succes “onthaasting” had toegepast. Overall, tot midden op straat, stonden mensen te praten, Bij het Oorgat raakte ik zomaar in gesprek met een paar mannen, die alle tijd van de wereld schenen te hebben en die alles van sportvissen bleken te weten. Namen als Ganzendiep, Slagershout, Koeluchter Hang enz. heb ik toen voor het eerst gehoord. Die sfeer van gemoedelijkheid en onthaasting zou ik later nog vele malen ervaren.

Maar toen die eerste dag. Op zeker moment liep ik op de Oudestraat ter hoogte van de Van Heutszkazerne in de richting van het Oude Raadhuis. Mij kwam een vrouw op de fiets tegemoet. Ze had donker haar in een knot, een bleek gezicht en ze had

grote bruine ogen achter een goudomrande bril. Ze droeg een beige mantel, met daaronder een zwarte jurk of rok. Opvallend waren haar lichtbruine wollen kousen, want het was duidelijk te zien dat onder die kousen haar benen in zwachtels gewikkeld waren. Ze fietste langzaam en keek me recht in het gezicht, zodat die dieptragische blik in die grote bruine ogen mij trof. Maar nu komt het!

Ik heb acht jaar in Kampen gewoond en ik heb die vrouw nooit meer gezien, tot op de dag van mijn vertrek. Ik had mijn fiets met de verhuishagen meegegeven en liep naar het station. Normaliter zou ik via de Rondweg, Ebbingestraat en Broederstraat gelopen zijn, maar waarom weet ik zelf niet, ik nam de omweg via de Wilhelminalaan en de Oudestraat. Op precies dezelfde plaats kwam die dame mij op de fiets tegemoet! En ze droeg exact dezelfde kleren, en weer die zwachtels, en weer die dieptragische blik. Toeval? Dat zal best wel, maar het liep me koud over de rug. Dit gebeurde in 1963, maar ik zie het nog duidelijk voor me. Het beeld heeft me nooit losgelaten. O zeker, er gebeuren vreemde dingen in Kampen.